

»Jakobe — her ved din Seng vil jeg skrifte for dig — tilstaa en Brøde —«

Hun holdt Haanden for hans Mund.

»Jeg veed alt, hvad du vil sige . . . men jeg vil ingenting høre. Fortiden er nu glemt, Per!«

»Og kan du tilgive mig? Vil du glemme, at jeg talte til dig om Kærlighed og vandt dit Hjerte og gengældte dine Kys, før jeg endnu vidste, hvad Kærlighed var? For det er sandt — jeg maa sige dig det — først nu har jeg lært det. Og jeg føler med Skam, hvor ussel jeg har været, hvor blind og døv jeg er gaaet gennem Livet uden at have forstaaet det. Sig mig det — vil du tilgive mig?«

»O, min Ven!« sagde hun, idet hun med et lidt smerteligt Udtryk trykkede hans Hoved til sit Bryst. »Det har jeg gjort for længe, længe siden!«

*

*

*

Det var nogle Dage derefter. Jakobe og Per kom gaaende op ad en stejl Vej, der i Zigzag førte op over en kratbevokset Bjergside. Det var lige i Middagsstunden. Solen brændte paa Klipperne, og Foraaret bølgede i Luften omkring dem i en stærk og vild Duft af Gran og Fyr.

De befandt sig mellem Laugenbjergene paa Alpernes Sydskraaning. Dagen efter Jakobes Ankomst til Dresach var de pludselig brudt op derfra